

Eva Brindová

Proč jen tam ten kluk jel?

Eva Brindová

**PROČ JEN TAM TEN
KLUK JEL?**

COPYRIGHT

Autorka: Eva Brindová

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2015

ISBN:

978-80-7512-325-1 (ePub)

978-80-7512-326-8 (mobipocket)

978-80-7512-327-5 (pdf)

PROČ JEN TAM TEN KLUK JEL?

Nepochopen.

Kobyla má malý bok.

Čeština je taková divná řeč. Často záludná. Jen si to zkuste sami:

Nepochopen = nepochopeN

Kobyla má malý bok = kobyla má malý boK

Ještě nic? Tak to vlevo se čte zleva doprava. A to vpravo se čte zprava doleva. A nejenom to jedno slovo. Nejenom ta jedna věta. Co třeba: Mávám?

Cvalík stál opřený o Čertovu skálu a čekal. Tak mu to bylo předepsáno. Dostavit se k Čertově skále a čekat. Ještě nebyla tma, ale slunce již zapadlo za obzor a začalo se pomalu stmívat. „Třeba to byla legrace,“ pomyslel si Cvalík a chystal se, že se od skály odlepí a půjde domů. Nešel. Protože právě v tu chvíli se proti němu vyřítila

stonožka. Před Cvalíkem zaryla nožičky do země a v tu ránu stála. Kdysi bývaly na motocyklech a někdy také na kolech místo zvonků takové trumpetky místo klaksonů. Malá trubka na konci s gumovým balonkem, když se zmačkl, udělal „frk, frk.“ Přesně tak udělala stonožka a sesunula se na kolena.

Cvalík až otevřel pus, když si stonožku prohlížel. Byla to stonožka, měla padesát nohou na levé straně a měla padesát nohou na pravé straně, tedy, možná měla padesát nohou na každé straně, ale Cvalík se ani nesnažil je spočítat. Měla padesát nohou vlevo, padesát nohou vpravo, takže to byla stonožka. Ale jinak to byl motocykl. Motorka jako vyšitá. Na hlavě měla tykadla, taková krátká a silná tykadla, nemohla být dlouhá a tenká, protože to byly rukověti řídítek. U levého tykadla byla páčka spojky, na motorkách bývá u pravé rukověti páčka přední brzdy, ale ta na tykadle chyběla. Ono by asi špatně dopadlo, kdyby chtěl někdo stonožce zabrzdit přední nohy. Mohla by si je zasukovat.

Na hřbetě měla stonožka sedlo. Koně, kola, motorky a stonožky mají sedlo. Auta a letadla mají sedadla. A je zvláštní, že se sedí v sedle, ale sedí se na sedadle. Bůhví, v čem je ten rozdíl. Třeba se v sedle sedí něčím jiným a na sedadle také něčím jiným. Měla tedy na hřbetě sedlo. Třmeny u sedla neměla. Třmeny jsou takové udělátko, do kterého se zasouvají nohy, když sedíte v sedle na koni. Když sedíte na motorce nebo na kole, nemáte třmeny ale stupačky. Ta stonožka měla na bocích stupačky. A nad stupačkami chrániče kolenou. Ty

tam bývají, aby vám nefoukalo studeně na kolena při rychlé jízdě.

Cvalíka napadlo, že ta stonožka se přiřítla, aby ho u Čertovy skály vyzvedla. Vyhoupl se do sedla. Před stupačkou u levé nohy měl pedál. Tak přece jen stonožka nějakou brzdu měla. Ovládala ho ta páčka u levé nohy. Zato u pravé nohy byla páka řazení. Jednička nahoru. Dvojka přes volnoběh dolů. A ještě níž trojka. Víc rychlostí stonožka neměla, ale již za chvíli měl Cvalík poznat, že ty tři jí úplně stačí.

Na hlavě měla stonožka několik tlačítek. To červené byl určitě startér. Když se má rozjet stonožka, musí se také nastartovat. Prostě se jí musí nějakým způsobem říci: „Tak, holka, jedem.“ To bílé asi rozsvěcovalo světla. Cvalík si to zkusil, a opravdu stonožka zablikala očima. A to černé tlačítko, to byl určitě klakson. Takže to „frk, frk“ si stonožka udělala jen tak sama od sebe. Protože klakson nedělá „frk, frk,“ ale „tů,tů.“

Což o to, do sedla se vyhoupl. Ale když chtěl uchopit tykadla, tedy vlastně řídítko, zjistil, že si musí stonožce doslova lehnout na hřbet. Tak byla daleko vpředu před sedlem. Napadlo ho, že ty chrániče kolen ani tak nejsou chrániče kolen, jako spíše klekátka, a že na stonožce se nesedí ale klečí. Za chvíli měl poznat, jak moc má pravdu.

Setmělo se, tak zmáčkl bílý knoflík. Stonožka zamrkala a zasvítla očima. Cvalík zmačkl červený

knoflík a stonožka se postavila na nohy. Pro jistotu ještě zmáčkl černý knoflík a opravdu se ozvalo hlasité „tů,“ jako když bučí smutná osamělá kráva na pastvě. Každá osamělá kráva na pastvě je smutná, protože jí chybí kamarádka. Proto osamělá kráva bučí smutně.

Cvalík se nadechl, na levém tykadle zmáčkl spojku, pravou nohou zařadil první rychlost. Stonožka sebou trhla a trhl sebou i Cvalík. Trhl. Říkejme tomu trhl. Doopravdy to bylo tak, že málem přepadl stonožce přes záda na zem. Tomu, co stonožka předvedla, se říká odpich. Zahrabala padesáti nožkami vpravo, zahrabala padesáti nožkami vlevo a v okamžení se řítily. V tu ránu Cvalík znovu zmáčkl spojku, zařadil neutrální, měli bychom říci volnoběh, to jako, že motor bručí, ale nožičky se nekmitají, zařadil volnoběh, a šlápl na brzdu. Stonožka opravdu zastavila. Teprve teď si Cvalík nasadil přilbu, která mu do té chvíle visela u sedla a při startu ho praštila do pravé nohy. Jako kdyby ho chtěla upozornit: „Koukej si mne nasadit, nebo budeš litovat.“

Cvalík si nasadil přilbu, znovu zařadil rychlost, zahrabalo padesát nožek vpravo, zahrabalo padesát nožek vlevo, a vyrazili. Také to není pravda. Viděli jste někdy kráčet stonožku? Padesát nožek vpravo stojí. Čtyřicet devět nožek vlevo stojí. Jedna nožka udělá krůček. A padesát nožek vlevo stojí. Čtyřicet devět nožek vpravo stojí. Jedna udělá krůček. Pak udělá krůček ta následující vlevo. Pak udělá krůček ta následující vpravo. Jedna noha. Stonožka, když jde, tak vlastně stále stojí. Proto stonožky chodí tak rychle. A což teprve když se jí

zařadí druhá rychlost. A třetí! Devadesát devět nožek stojí, ale stonožka se řítí kupředu.

Na nebi vyskočily hvězdičky, takže se řítili tmou. Jenom stonožčiny oči vrhaly dva kužely světla na cestu před nimi, dva kužely, které jako kdyby někde v dálce narážely na černou stěnu tmy. Do té černé stěny se řítili. Cesta jako kdyby se mírně stáčela doleva. Stonožka příkrčila na levém boku nožičky, hluboce se naklonili a vrýtli se do zatáčky. Kdyby se nenaklonili, vymrštila by je odstředivá síla ze silnice. Teprve podle toho náklonu Cvalíka napadlo, že asi jedou pekelně rychle. Vždyť víte: Když jede stonožka opravdu moc rychle, pak vlastně stojí. Projeli zatáčkou, stonožka si odfrkla a znovu přidala. Tak tak si stačil Cvalík všimnout, že proletěli nějakou křižovatkou. A to neměli dělat.

Proletěli křižovatkou a v tu chvíli před nimi zablikalo červené světlo. Cvalíka by to ani nenapadlo, ale stonožka věděla své. Okamžitě začala brzdit a opravdu se jí podařilo zastavit u toho světélka. Dopravní policie. Mluvili jste někdy s nějakým motoristou? Každý vám řekne, že když se objeví na silnici dopravní policie, je to úplné peklo. Ano, teď měl Cvalík jistotu, že ta stonožka přijela k Čertově skále pro něho, a že jsou v pekle.

Ze tmy za červeným světýlkem se ozval hlas: „Víte, jakého přestupku jste se právě dopustili?“

Stonožka ani nepípla a tak Cvalík také mlčel.

„Vjeli jste do křižovatky z vedlejší silnice, a nedali jste přednost v jízdě.“

„Prosím, ale nikdo nejel.“

„To není podstatné,“ ozval se přísný hlas. „Nedali jste přednost v jízdě, a na to je zákon.“

„Ale když nikdo nejel?“

„Pak jste měli počkat, až někdo pojede!“

Cvalíka něco napadlo:

„Prosím, my jsme ale počkali. Tamhle za zatáčkou. A když někdo jel, tak jsme pro jistotu počkali ještě chvílku, jestli nepojede ještě někdo další.“

Hlas ve tmě trochu znejistěl, ale přesto neúprosně pokračoval:

„A také jste jeli moc rychle. Víte, jak rychle jste jeli?“

Stonožka mlčela a pro změnu mlčel i Cvalík. Nevěděli. Opravdu nevěděli, jak rychle jeli. Rozhodně to nevěděl Cvalík. Stonožka to možná věděla, a právě proto mlčela. O některých věcech je lepší nemluvit.

Cvalíkovi to nedalo a pokusil se zachránit, co se dá:

„Pánové, to jsem asi trochu zavínil já. Řekl jsem jí, že spěchám.“

Udělal chybu. Měl držet zobák a nevystřkovat nos. Velitel hlídky se k němu otočil a vyštěkl:

„Vaše doklady!“

Když pochopil, že mu Cvalík nerozumí, spustil na něj všemi cizími jazyky, na které si vzpomněl, a drmolil totéž:

„Dokumenty!“ „Dokumenten!“ „Pasport!“
„Reisepass!“

Jeden netrpělivý příslušník hlídky se namíchl, že Cvalík neodpovídá, proto přiskočil a kousl Cvalíka do nohy.

„Au!“ zařval Cvalík, protože ten kousanec byl opravdu pořádný. Fakt je jeden. Kdyby Cvalík nějaké doklady měl, určitě by je hlídce dal. Jenže Cvalík žádné doklady neměl. Neměl ani dokumenty. A neměl dokumenten a neměl pasport, o reisepassu nemluvě. A nemluvě o tom, že veliteli hlídky nerozuměl ani slovo. To „vaše doklady“ totiž znělo takto: Pravé tykadlo ohnout směrem dopředu. Levé tykadlo také směrem dopředu, ale rovné. Pak oběma tykadly mrsknout vzhůru.

Cvalík od Vyžlete věděl, že je to řeč. Ale nebylo mu to nic platné, protože se jí dosud nenaučil. Podle Kristýnky Nevrlé se dodnes pořádně nenaučil ani češtinu. Jak by tedy mohl rozumět mravenečtině? Měl by jí rozumět. Protože ta dopravní hlídka byli velcí červení lesní mravenci.

Vzpomněl si, že vlastně přece jen nějaký doklad má. Měl v kapse ten dopis, kvůli kterému zde byl. Byl to úřední dopis s modrým pruhem, s tučným nápisem „do vlastních rukou“, a s adresou Cvalík Hanousek.

Do jejich chalupy nahoře na stráni nad lesem obvykle listonoš nechodil. Pro noviny a občas pro nějaký ten dopis chodil na poštu Cvalík, protože, když již musí jít do školy, může se přece stavit i na poště. Ale úřední dopis s modrým pruhem a do vlastních rukou pro Cvalíka Hanouska, to byla zvláštnost, a listonoš se rozhodl, že ji doručí vlastnoručně. Když se již rozhodl, že ho doručí vlastnoručně, ještě se vsadil s kamarády, že od Hanouskovy chalupy dolů do vsi dojede na kole za deset minut. K Hanouskově chalupě to bylo lesem půl hodiny cesty. Kolem lesa to bylo hodinu. Ale ať již lesem nebo kolem lesa, obě cesty byly do kopce a lesem se na kole jet nedalo ani nahoru ani dolů.

Listonoš tedy vyšlapal k Hanouskovým cestou kolem lesa, celou tu cestu kolo vlekl, odevzdal dopis pro Cvalíka mamince Hanouskové a maminka Hanousková zůstala nad dopisem v rozpacích stát. Dopis s modrým pruhem a do vlastních rukou byl pro Cvalíka. Ale dopis se musí podepsat a Cvalík zde nebyl, protože byl ve škole. Nebo možná, že byl právě na poště pro noviny. Jak má tedy maminka Hanousková dopis podepsat? Anežka Hanousková? Asi by to bylo správné, protože maminka Hanousková byla Anežka Hanousková. Nebo Antonín Hanousek? To by bylo také správné, protože Cvalík byl Antonín. Tatínek Hanousek byl také Antonín a Cvalík se

jmenoval po něm. Tak tedy podepsat Antonín Hanousek? Ale co kdyby si někdo myslel, že dopis nedostal Cvalík ale tatínek Antonín? Tak tedy Toník Hanousek? Jenomže Toník říkala Cvalíkovi pouze paní učitelka, když se na něho zlobila. A když nedával pozor, stejně na něho musela zavolat „Cvalíku!“ protože Toníků bylo ve třídě víc a Cvalíka ani nenapadlo, že ten Toník, kterého paní učitelka volá, je on.

Nakonec si maminka Hanousková povzdechla a krasopisně na obálku podepsala: Cvalík Hanousek. Konec konců, dopis byl poslán Cvalíku Hanouskovi, tak bude asi nejlepší podepsat Cvalíka Hanouska. Ještě by si někdo mohl myslet, že dopis dostal někdo jiný a ne Cvalík. Podepsala, položila dopis v kuchyni na stůl, listonoš mrkl na hodinky a sedl na kolo. O tom, jak jel od Hanouskových dolů do vsi, není co povídat. Žádnou bábu cestou neporazil, protože tudy žádná bába nešla, do vsi dojel za devět minut a padesát devět vteřin, takže sázku vyhrál.

Cvalík přišel domů a na stole ho čekala obálka. Díval se na ni trochu nedůvěřivě, protože ještě nikdy žádný dopis nedostal. A teď najednou ho čekala obálka s modrým pruhem a s nápisem do vlastních rukou. Vzal tedy dopis do vlastních rukou, roztrhl obálku a z obálky vysoukal list. Stálo v něm:

Dostavte se dne dvacátého sedmého pátý tohoto roku do Pekla. To bylo všechno. Vlastně ne, ještě tam byl podpis: Luc. Nečitelný, vedoucí odboru pro styk s

veřejností. Ten podpis byl opravdu Nečitelný, ale byl krásně čitelný, protože ten pan Luc. se sice zřejmě jmenoval Nečitelný, ale psal docela čitelně.

Cvalík se podíval na maminku, dal jí dopis přečíst, maminka se podívala na něho, pokrčila rameny, a usoudila:

„To ti asi něco chce strejček Roháč.“

Strejček Roháč nebyl opravdový strýček. Strejček Roháč byl Beliálkův tatínek, a Beliálek byl čert. Kdysi se to tak divně seběhlo, že Beliálek přišel k Hanouskům, aby u nich žil. Aby to nebylo nikomu divné, udělali maminka a tatínek Hanouskovi z Beliálka bratrance Cvalíka a Špunta. Beliálek říkal mamince Hanouskové tetičko, tatínkovi Hanouskovi strýčku a tím se stalo, že když se občas přišel tatínek Roháč na Beliálka podívat, začali mu Cvalík a Špunt také říkat strejčku. A když se na Beliálka přišla podívat maminka Roháčová, začali jí říkat tetičko Kačenka, protože maminka Roháčová se jmenovala Kačenka. Nikoliv Kateřina. Kačenka. To prý proto, že se tak maminka Roháčová jmenuje, když lítá po lese jako straka.

Když byl Cvalík Cvalík, a Špunt byl Špunt a nikoliv Jeník, nemohl ani Beliálek být Beliálek. A protože byl z nich nejmenší, takový hubeňoučkový, droboučkový, začali mu Cvalík a Špunt říkat Vyžle. Ale pak se nad ním slitovali a začali mu říkat Vilík. Je pravda, že někdy se v tom ani sami nevyznali, ale asi by se to dalo srovnat takto:

Antonín Hanousek je tatínek Hanousek

Anežka Hanousková je maminka Hanousková.

Antonín Toník Cvalík Hanousek je Cvalík.

Jan Honzík Špunt Hanousek je Špunt,

Beliálek Vyžle Vilík Roháč je Vyžle.

Vlastně to vůbec není složité. Stačí si jen pamatovat, kdo je kdo. A vědět, že Cvalík slyší na Cvalíka, Špunt na Špunta a Vilík stejně tak na Beliálka, jako na Vyžle.

Když maminka řekla, že to asi Cvalíkovi něco chce strýček Roháč, Cvalík se upokojil. Ale jen na chvílku. Úplně to s ním škublo. Chtějí na něm, aby se dostavil do pekla sedmadvacátého pátý. Ale dvacátého sedmého je dnes! Podívali se s maminkou na sebe, Cvalík popadl kus chleba a pelášil. Je sedmadvacátého, je odpoledne, a kdoví, jak dlouho cesta do pekla potrvá.

Doběhl k Čertově skále. To byl vlastně jen takový kámen u Modré studánky těsně nad horním okrajem lesa. Doopravdy to byl vršek hory, kterou pohřbila ta větší hora, na jejíž strání stála Hanouskova chalupa. Položil na Čertovu skálu dlaň a jen tak jakoby pro sebe řekl:

„Jdu do pekla.“

Nic se nestalo. Dlouho se nic nestalo. Až mu u nohou zabrzdila ta stonožka. Zabrzdila, odfrkla si, a, vidíte, na to jsme zapomněli. Odfrkla si a zeptala se:

„Cvalík Hanousek, excellence?“

Což o to, Cvalík byl Cvalík. Hanousek byl taky. Matně si pamatoval, že je i Toník. Ale že by byl i Excellence? Ale konec konců, jméno jako jméno. Když mu chtějí v pekle říkat Excellence, proč by nebyl Excellence? Trochu si to nové jméno vychutnal na jazyku, a musí se přiznat, že se mu ani trochu nelíbilo. Ale když na to přijde, když začali Beliálkovi říkat Vyžle, možná se mu to také nelíbilo. Nedá se nic dělat, když chtějí, aby byl Excellence, bude Excellence. Cvalík Antonín Toník Excellence Hanousek.

Cvalík tedy nasedl a udělal tu chybu. Řekl, že spěchá. Načež stonožka vyrazila. A dopadlo to tak, že je zastavila dopravní hlídka, když projeli křižovatkou na plný plyn. Jestli vám mohu radit, nikdy neříkejte stonožce, že spěcháte.

Když si velitel mravenčí hlídky pořád drmolil svou, napadlo Cvalíka, že by měl asi zavolat tomu panu Luc. Nečitelnému, že se nemůže dostavit, protože je zastavila dopravní hlídka. Tak tedy zavola.

Zavolat se dá telefonem nebo mobilním telefonem. Cvalík však neměl ani telefon ani mobilní telefon. Ale to v pekle nevadilo. Mobilní telefony se musí nosit po kapsách. A když máte v kapse telefon, nic jiného se vám

do kapsy nevejde. Kam máte dát kudlu, když máte v kapse telefon? A kam máte dát prak, aby ho paní učitelka neviděla? Tak s tím si v pekle věděli rady. Vymýšleli telefony menší a menší, až neměli vůbec žádné. Pravda, mělo to svoje mouchy. Když jste chtěli volat někam daleko, museli jste volat hlasitě. Ale když jste se smířili s tím, že řvete z plných plic, nakonec jste se dovolali.

„Pan Cvalík Hanousek?“ ozvalo se z dálky.

„Pan Nečitelný?“ odpověděl Cvalík.

„U telefonu.“

„Pane Nečitelný, já nemohu přijít, protože nás zastavila dopravní hlídka.“

„A sakra!“ řekl pan Nečitelný. Peklo je peklo, a v pekle se klet může. „Chvilku počkejte, pane Cvalíku.“

Cvalík chvilku počkal. Jen malou chvilku, protože se snad ani neotočil, a odněkud se přiřítíl mravkolev.

Mravkolev vůbec není lev. Toho lva dostal do jména proto, že žere mravence. Vyhloubí v zemi jamku, schová se na jejím dně a čeká, až půjde kolem nějaký hloupý mravenec. Hloupý mravenec stoupne na kraj jamky, kraj jamky mu pod nohama ujede a mravenec spadne dolů na dno jamky. A tam již čekají mravkolvovy čelisti. Hloupý nebo líný mravenec. Chytrému mravenci se to nestane, chytrý mravenec tu jamku opatrně obejde.

Přiřítíl se tedy mravkolev. Mrkl na Cvalíka, mrkl na stonožku, mrkl na dopravní hlídku, nezdržoval se nějakým zbytečným řečněním. Začal hloubit jamku. Když se mu zdálo, že je dostatečně hluboká, vyštěkl: „Hlídka, ke mně.“

Velitel hlídky poslušně napochodoval na okraj jamky. Čelisti zacvakaly. Mravkolev se rozhlédl. Vybral si mravence, který se krčil nejdál vzadu. „Ty tam,“ ukázal na něho prstem. „Jsi novým velitelem hlídky. Vykonávej svou službu řádně a svědomitě. Když ji budeš vykonávat řádně a svědomitě, budeš ji vykonávat dlouho.“ Tím to pro mravkolva skončilo, neřekl již á ani bé, otočil se a zmizel. V tu chvíli zmizela i dopravní hlídka. Nebyla. Bůhví, proč zde stonožka zastavila. Neměla k tomu důvod, protože široko daleko nikdy žádná hlídka nebyla. Aspoň to tak v tu chvíli vypadalo. Když se objeví mravkolev, dopravní hlídky se nekonají.

Vlastně je to docela v pořádku. Když je dopravní hlídkou tlupa mravenců, je nejlepší, když je jejich nadřízeným mravkolev.

Stonožka opatrně objela jámu v asfaltu, kterou tam po sobě zanechal mravkolev, sotva měli jámu za sebou, přidala plyn a řítíli se dál.

Byla to taková rychlost, že se z toho až Cvalíkovi točila hlava a také se mu trochu dělalo špatně od žaludku. To se někdy stává. Něco jako když námořníci mají mořskou nemoc. Jsou na to prášky, ale když nemáte prášky po ruce, stačí zavřít oči a neopírat se zády . Zavřít

oči, sedět vzpřímeně, zhluboka dýchat. A je po nemoci. Samozřejmě nesmíte být řidič. Řidič, který uhání se zavřenýma očima, si říká o malér. Cvalík nebyl řidič, takže zavřel oči. Což o to, oči zavřel. Ale stejně cítil, že se říjí po cestě hlava nehlava. Cvalík měl dušičku až někde v krku, když si řekl, že takhle to dál nejde. Aby na tu cestu zapomněl, začal si v duchu vyprávět pohádku:

To byla jednou jedna paní Medvěďová, taková trochu nafoukaná paní Medvěďová, která se ráda strojila podle poslední módy. Aby věděla, co se právě ve světě nosí, předplatila si spoustu módních časopisů, a denodenně si v nich četla. Co je to ale platné, číst si v módních časopisech, když se můžete na ty krásné šaty jen dívat na obrázcích, a ani jedny z nich si nemůžete obléci. A paní medvěďové z toho bylo smutno. Hrozně ráda by všechny ty krásné šaty měla, hrozně ráda by se v nich ukazovala paní Liškové a paní Jelenové, možná by se spokojila i tím, kdyby se v nich mohla ukázat aspoň paní Myškové. Ale ukazujte se v šatech podle poslední módy, když šaty podle poslední módy ve skříni nemáte.

Paní Medvěďová z toho byla nešťastná, a tak není divu, že na pana Medvěďa denně hartusila: Tady ten svetřík bys mi mohl koupit, a podívej se tady na ten kabátek, dovedeš si představit, jak by mi slušel?

Což o to, asi by jí slušel. Ale pan Medvěď to slyšel denodenně a spočítal si, že kdyby měl paní Medvěďové koupit každý hadřík, který se jí zalíbil, musel by domů nosit aspoň tři výplaty a ne jen jednu. Ale byl to hodný

pan Medvěd, takže se vždycky na obrázek podíval, ale jen podíval, a mlčel. Vlastně mlčel proto, že chtěl paní Medvědovou překvapit. Chystal se jí takový módní kabátek koupit na Vánoce. Mělo to jeden háček. Vůbec ho nenapadlo, že je léto, do Vánoc daleko, že módní kabátek do Vánoc vyjde z módy.

Přišly Vánoce a paní Medvědová opravdu dostala vlněný kabátek, moc pěkný, měl jen jednu vadu: Že vyšel z módy. Paní Medvědová dala panu Medvědovi na oplátku fajfku a bačkory. Pan Medvěd byl moc rád, hned si bačkory obul, hned si fajfku nacpal tabákem, a v bačkorách na nohou a s fajfkou v čumáku si sedl k televizi. Paní Medvědová se aspoň tvářila, že je ráda, ale kabátek si neoblékla. Sedla si k televizi vedle pana Medvěda, ale na obrazovku se nedívala. Prohlížela si kabátek, potají polykala slzičky, v duchu hudrala, jaký je ten její manžel medvěd, že nedovede ani koupit pořádný dárek, a v duchu přemýšlela, co s kabátkem udělá. Byl docela pěkný, vlněný, pletený se švédským vzorkem, měl jen jednu vadu, že vyšel z módy.

Nakonec si řekla, že kabátek rozpárá. Kdyby ho nechala nerozpáraný, mohl by si pan Medvěd všimnout, že visí ve skříni nenošený, třeba by mu to mohlo i přijít líto, že paní Medvědová jeho dárek nenosí. Jak si vymyslela, tak to udělala. Kabátek rozpárala, namotala vlnu na klubko, klubko strčila do nejspodnější přihrádky prádelníku, a rozhodla se, že si na vlnu do smrti smrtoucí ani nevzpomene. To se ovšem snadněji řekne

než udělá. To klubko jí leželo v hlavě, myslela na ně, kudy chodila, až jí to nedalo.

Jednoho dne zašla do obchodu a koupila pletací jehlice. Když přišla domů, vytáhla klubko z nejspodnější přihrádky prádelníku. Nahodila na jehlici jedno očko, nahodila na jehlici druhé očko, přestala plést a zamyslela se. Co jen z toho klubka uplete? Napadlo ji, že z ní uplete kabát s třásněmi. To se na každé očko navěsí vlněná nitka, zastříhne se, na další očko se navěsí další nitka, zastříhne se, když je kabátek upletený, není pletenina vůbec vidět, protože je schovaná pod těmi třásněmi. Rozhodnuto, uděláno. Když měla kabátek upletený a třásně nastříhané, dala hlavu na stranu a podívala se na kabátek napřed jedním okem, pak druhým okem, a pomyslela si: Ještě by to něco chtělo. Vzala kartáč a ty třásně rozčesala na jednotlivé chloupky, z nichž byla ta vlna upředená.

Moc se jí to její dílo nezdálo, ale nakonec si řekla, že ho přece jen zkusí, a kabátek si oblékla. Řekla si, že si v něm vyjde do obchodu, jako že jde koupit mléko a rohlíky, prostě jen tak, jako že nic.

Neudělala ani tři kroky, když v tom, kdo proti ní nejde? Paní Lišková:

„Jejej, paní Medvěďová, to je krásný kožich! Pan Medvěd byl v cizině? Takový se snad u nás ani koupit nedá!“

Paní Medvěďová se začervenala a již již se rozhodovala, že se honem vrátí domů a oblékne si něco jiného. Myslela si, že si z ní paní Lišková dělá legraci. Ale hned si pomyslela, to že nemůže, to by teprve byla paní Liškové pro legraci. Srdce jí krvácelo, ale hrdinně vykročila dál. Kousek. Tři čtyři kroky, dokud nepotkala paní Jelenovou:

„Jéé, paní Medvěďová, kde jste sehnala ten krásný kožích?“

Tak to paní Medvěďovou zarazilo. Že by se na ni paní Lišková s paní Jelenovou smluvily? To snad přece ne! Nebo že by ten kabátek s třásněmi vypadal jako kožích? To snad ani ne!

Neřekla nic a šla dál do obchodu. Ale co čert nechtěl, potkala paní Myškovou. Paní Myšková zůstala před paní Medvěďovou stát, očička vykulená, mrskala fousky, jak nemohla popadnout dech nad tou krásou, nakonec z ní vyhrklo:

„No ne, paní Medvěďová, takový krásný kožích! Dárek od pana Medvěďa? Dárek?“

Paní Medvěďová si řekla, že ano, že to vlastně je dárek od pana Medvěďa, konec konců, ten kabátek s třásněmi, který všichni pokládali za kožích, přece byl dárek od pana Medvěďa k Vánocům. Měl jen jednu malinkou vadičku. Že trošičku vyšel z módy.

Najednou paní Medvědovou napadlo: Kožichy přece tak hned z módy nevyjdou! A od té doby nic jiného nenosila, než ten vlněný kabátek s třásněmi, co vypadal jako hnědý kožich.

Poutník, poutnice.

To je takový trik. Pán putoval, tak byl poutník. Ale co ta paní, co putovala s ním? Ta přece nebyla poutník? Takže se to udělá jednoduše. Tomu pánovi, co putuje a proto se mu říká poutník, se utrhnou jedno nebo dvě písmenka na konci, a místo nich se přidají písmenka -ce nebo -ice. A je to. Třeba takhle:

Silák, silnice. Slepec, slepice. Had, hadice. Krab, krabice.

Vidíte, že to jde, když se chce?

Pan Luc. Nečitelný, vedoucí odboru pro styk s veřejností, již na ně čekal. Netrpělivě přešlapoval před svým úřadem a nemohl se dočkat, až se stonožka s Cvalíkem přiřítí. Pan Luc. Nečitelný byl čert. Mohutný, chlupatý čert. Byl tak vysoký, že by mu na hlavě mohla stát rozhledna s vyhlídkou na celé peklo. Ramena měl tak široká, že by se po nich dalo chodit na výlet. Vedoucí odboru pro styk s veřejností musí takový být. Kdyby byl malý, hubený, veřejnost by si na něj dovolovala. Na mohutného čerta si nějaká veřejnost jen tak netroufne.

Podle svého vlastního mínění měl pan Luc. Nečitelný, vedoucí odboru pro styk s veřejností, jednu jedinou vadu. Jmenoval se Luciáš. Kdyby se jmenoval Lucifer, byl by dokonalý vedoucí odboru pro styk s veřejností. Ale jmenoval se Luciáš, proto si myslel, že mu k dokonalosti moc a moc chybí. Aby to aspoň trochu napravil, podepisoval se Luc. Nečitelný. V duchu doufal, že si to nikdo nebude spojovat s jménem Luciáš, že si celá veřejnost bude myslet, že je to zkratka od Lucifera. Dělal si s tím zbytečné starosti, protože u tak mohutného čerta, který je navíc vedoucím odboru pro styk s veřejností, je úplně jedno, jestli se jmenuje Lucifer nebo Luciáš. Ale starosti si dělal, a dělal si je proto, že když byl ještě úplně maličký čert, říkala mu maminka Lucínek. Když vám někdo v dětství bude říkat Lucínek, nechá to na vás stopu, i když z vás vyrostete mohutný a veliký čert.

Stonožka u palce levé nohy Luc. Nečitelného vykroužila ladný oblouk a zastavila. „Jsme na místě, excellence.“ upozornila Cvalíka, že by měl sestoupit.

Cvalík se sesoukal ze sedla a rozhlédl se kolem sebe. Těsně před ním byla skupina balvanů. Jeden úplně veliký, asi jako menší dům. Vedle další, trochu menší, asi jako kůlna, pak další a pak ještě jeden a ještě jeden. „Aha, asi bludné kameny,“ pomyslel si Cvalík. „Jistě je sem přinesl nějaký ledovec.“

„To je, prosím, pan Nečitelný.“ vysvětlila mu stonožka, než zařadila zpátečku, aby mohla odjet. „To nejsou balvany. To je palec jeho levé nohy.“

Cvalík se podíval nahoru. Nad balvany se týčila hora. Velice strmá hora. A zalesněná. Nebylo řečeno, že pan Nečitelný je chlupatý čert? Když je někdo veliký a mohutný čert, musí mít i veliké a mohutné chlupy. „Tady musí růst hříbký!“ pomyslel si Cvalík.

„Jdete pozdě, pane Cvalíku!“ zaduněla hora. „Čekali jsme vás již ráno.“

To je tak: Když je někdo vedoucí odboru pro styk s veřejností, tak nečeká. Čekají. V množném čísle. To aby si ten veřejnost nevyskakoval. Nejen, že vedoucí odboru pro styk s veřejností je veliký a mohutný čert, pro jistotu dává tušit, že za ním stojí veliký a mohutný úřad. Malý titěrný úřad vedoucího odboru pro styk s veřejností nepotřebuje. Možná by vedoucího odboru pro styk s veřejností potřeboval, ale to se neví, protože malý a titěrný úřad neexistuje. Není. Nikdy žádný úřad není malý a titěrný. Jsou jen veliké a mohutné úřady, které musí mít vedoucí odboru pro styk s veřejností, a ti musí být velcí a mohutní jako pan Luc. Nečitelný.

„Jdete pozdě, pane Cvalíku! Čekali jsme vás již ráno.“ řekl pan Nečitelný.

„Ráno jsem byl ve škole.“

„To vás neomlouvá. Když vám úřad napíše, že máte přijít sedmadvacátého pátý, musíte přijít sedmadvacátého pátý a v úředních hodinách. Každý ví, že sedmadvacátého pátý jsou úřední hodiny od devíti do jedenácti.“